

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj – Rumunia) – FS, WU/First Bank SA

(Sprawa C-593/22 ⁽¹⁾, First Bank)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 2 – Wyłączenie warunków umowy odzwierciedlających obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze – Umowa kredytu denominowana w walucie obcej – Warunki odnoszące się do ryzyka kursowego – Domniemanie znajomości prawa]

(2023/C 296/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FS, WU

Strona pozwana: First Bank SA

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

dla objęcia warunku ujętego w umowie kredytu zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą wyłączeniem z zakresu stosowania tej dyrektywy przewidzianym we wspomnianym przepisie owej dyrektywy nie jest konieczne, by ów warunek przytaczał dosłownie odpowiedni obowiązujący przepis ustawowy lub wykonawczy prawa krajowego lub zawierał wyraźne odesłanie do takiego przepisu, lecz wystarczy, że jest on materialnie równoważny z tym obowiązującym przepisem, to znaczy, że ma on tę samą treść normatywną.

- 2) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

do celów ustalenia, czy warunek ujęty w umowie kredytu zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą jest objęty wyłączeniem z zakresu stosowania tej dyrektywy przewidzianym we wspomnianym przepisie, nie jest istotna okoliczność, że konsument ten nie wiedział o tym, iż warunek ten odzwierciedla obowiązujący przepis ustawowy lub wykonawczy prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 472 z 12.12.2022.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 27 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Minden – Niemcy) – fliightright GmbH/Laudamotion GmbH

(Sprawa C-334/23 ⁽¹⁾, fliightright)

[Transport lotniczy – Odszkodowanie dla pasażerów w przypadku odwołania lotu – Nadzwyczajne okoliczności – Pandemia COVID-19 – Odwołanie wielu lotów – Rentowność – Przyczyny ekonomiczne – Ochrona zdrowia członków załogi – Brak zakazu administracyjnego]

(2023/C 296/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: flightright GmbH

Strona pozwana: Laudamotion GmbH

Sentencja

Sprawa C-334/23 zostaje wykreślona z rejestru Trybunału.

(¹) Data złożenia: 26 maja 2023 r.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-487/21, Neoperl/EUIPO, wniesione w dniu 17 lutego 2023 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-93/23 P)

(2023/C 296/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: D. Hanf, T. Klee i E. Markakis, w charakterze pełnomocników)

Druga strona postępowania: Neoperl AG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami;
- oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania strona wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem art. 72 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001 (¹), które to naruszenie powoduje powstanie kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii w rozumieniu art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej:

- 1) Zaskarżony wyrok narusza art. 72 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001 poprzez stwierdzenie, że badanie co do istoty podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 (²), w związku z art. 4 tego rozporządzenia stanowi kwestię prawną wstępną w stosunku do rozpatrzenia skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej do Sądu. Sąd nie uznał zatem, że nie było to konieczne w celu dokonania kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej. W istocie możliwe byłoby zapewnienie tej kontroli poprzez zbadanie kwestii, czy nie przeprowadzając badania w świetle art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z art. 4 tego rozporządzenia Izba Odwoławcza naruszyła art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, a także art. 71 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001, na które powołała się w pierwszej instancji strona wnosząca odwołanie na poparcie swojej skargi. Sąd przypisał sobie kompetencję do zbadania co do istoty podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z art. 4 tego rozporządzenia, która to kompetencja została z mocy prawa przyznana izbie odwoławczej [art. 165 ust. 1, art. 66 ust. 1 i art. 70 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001].